

Hermanis Paukšs

“PROMETEJA AKNAS”

(viencēliens)

DARBOJAS:

PROMETEJS SIEVIETES IZSKATĀ

ĒRĢU MĀTĪTE TEODORA

ĒRĢIS TEOFĪLS

KAUKĀZS. PIE KLINTS PIEKALTS PROMETEJS. UZLIDO TEODORA, GATAVOJAS MESTIES VIRSŪ PROMETEJAM, BET, PAMANĪJUSI VIŅA NEPARASTO IZSKATU, SAMULST UN SKATĀS APKĀRT.

Teodora. Labdien...

Prometejs. Labdien...

Teodora. Rādās, ka būšu apmaldījusies...

Prometejs. Vai tiešām?

Teodora (skatās apkārt). Sakiet, vai jūs nemanījāt te kaut kur tuvumā pie klints piekaltu arī kādu vīrieti?

Prometejs. Nē... šķiet, ka te tuvumā pie klints esmu piekalts es viens pats...

Teodora. Piedodiet... bet kāpēc jūs sakāt – “es viens pats”, nevis “es viena pati”?

Prometejs. Tas man vēl pa vecam paradumam.

Teodora. Pa kādam paradumam?

Prometejs. Redziet... kādreiz... vēl pavisam nesen... es biju vīrietis...

Teodora. Nu, nu?

Prometejs. Jā. Vai tas jūs pārsteidz?

Teodora. Zināmā mērā – jā...

Prometejs. Ak... patiesībā jau tur nekā pārsteidzoša nav...

Teodora. Nu, protams – dabā jau mēs vienā laidā vērojam dažādas parādības – vakar vēl bija pērtiķis, šodien – jau cilvēks... vakar vēl cilvēks...

Prometejs. ... bet šodien jau pērtiķis...

Teodora. Nē... tā gluži es negribēju teikt... bet, protams – var sacīt arī tā... Tātad vēl nesen jūs bijāt vīrietis?

Prometejs. Jā. Taisnības labad gan jāpiemetina, ka es nebiju parasts vīrietis. Es biju titāns.

Teodora. Ko jūs sakāt! Varbūt pat Prometejs?

Prometejs. Jā – varbūt pat Prometejs...

Teodora. Paklausieties! Tad jūs bijāt Prometejs vai nebijāt?

Prometejs. Nu – biju.

Teodora. Tātad jūs bijāt tas, kurš nozaga dieviem uguni un iemācīja cilvēkiem cept uz tās pīrādziņus?

Prometejs. Kāpēc tikai pīrādziņus? Uz uguns var cept ne tikai pīrādziņus! Ja grib, var cept arī... kastaņus... cāļus... Un galu galā nekur nav teikts, ka cilvēki uz uguns nevarētu cept arī viens otru!

Teodora. Jā, protams. Bet es vienalga nesaprotu, kāpēc tad jūs bijāt vīrietis, bet tagad atļāvāties... hm... kļūt par sievieti. Ja es pareizi izsakos.

Prometejs. Jā, jūs izsakāties pietiekami pareizi.

Teodora. Un tomēr... titāns, šķiet, nav gluži tas pats, kas vīrietis, tātad tagad saukt jūs par sievieti arī droši vien nebūtu visai pareizi. Varbūt jūs drīzāk tomēr esat titāne... vai titānija?

Prometejs. Ja gribat, varat saukt mani par titāniju – lietas būtība no tā nemainās.

Teodora. Droši vien, ka jums taisnība. Bet tas neizskaidro faktu, ka pēkšņi no titāna esat kļuvusi par titāniju!

Prometejs. Es arī nemaz nesaku, ka tas to izskaidro.

Teodora. Bet man tomēr šis izskaidrojums ir nepieciešams!

Prometejs. Kāpēc?

Teodora. Kā – kāpēc?! Man tika dots nepārprotams uzdevums lidot šurp uz Kaukāzu un knābāt aknas vīrietim, kurš te it kā būšot piekalts pie kaut kādas klints! Pie tam, nevis kaut kādam nekonkrētam vīrietim, bet tieši titānam Prometejam, kurš esot nosodīts par to, ka nozadzis dieviem uguni un iemācījis cilvēkiem cept uz tās pīrādziņus!

Prometejs. Ne tikai pīrādziņus!

Teodora. Jā, es atceros – šo jautājumu mēs jau pārrunājām. Bet tas nav būtiskais! Būtiskais ir tas, ka es šurp atlidoju pilna apņēmības knābāt šim nelietim aknas, bet ko es te ieraugu!

Prometejs. Jūs te ieraugāt mani.

Teodora. Protams! Es te ieraugu pie klints piekalto sievieti... pēc tam uzzinu, ka patiesībā tā ir titānija, nevis sieviete. Un galu galā – kam lai es tagad te knābāju aknas?!

Prometejs. Cik noprotu, tad jūs patiesībā esat ērglis?

Teodora. Protams, ka es esmu ērglis!

Prometejs. Nu ja... ērgli taču mēdz būt abējāda dzimuma.

Teodora. Bez šaubām. Vai tas jūs pārsteidz?

Prometejs. Nē... Bet, kad man pavēstīja, ka šurp lidošot ērglis, lai knābātu man aknas, tad es biju iedomājusies vīriešu kārtas ērgli. Bet tie ir tikai mani šabloniskie priekšstati – neviens cits jau pie tā nav vainīgs. Par sieviešu dzimtes ērgli jau nemēdz sacīt – “ērgle” vai “ērglene”. Saka tāpat kā par vīriešu dzimtes attiecīgās sugas putnu – ērglis. Vai kādreiz, skaidrības labad – ērgļu mātīte.

Teodora. Nu... es priecātos, ja jūs par mātīti mani tomēr nesauktu. Kaut kā nelabi skan. Sauciet mani vārdā – par Teodoru!

Prometejs. Par Teodoru? Bet tas taču ir vīrieša vārds! Vai arī jums kaut kas ar dzimumu nav kārtībā?

Teodora. Nē taču! Ne jau Teodors! Teodora!

Prometejs. Ak Teodora? Nu ja – tas ir tāpat kā ar ērgļiem. Cik šausmīgi laiki – nav pat iespējams saprast, kur vīrietis, kur sieviete.

Teodora. Baidos, ka arī jūs pie tā esat nedaudz vainīga.

Prometejs. Bet ne tik ļoti kā valodnieki! Jo tieši viņu pienākums taču ir rūpēties, lai visi saprastu, par ko īsti kurš kurā brīdī runā!

Teodora. Bet nerunāsim vairs par to! Atrisināt valodas nepilnības diemžēl nav mūsu spēkos. Un, ja arī būtu – tas prasītu pārāk daudz laika.

Prometejs. Vai mums kur jāsteidzas?

Teodora. Jums ne. Bet mani vīrs gaida atpakaļ ligzdā. Viņš ir palicis viens pats ar abiem bērniem. Varu iedomāties, kas par vājprātu tur tagad notiek! Un kas vēl notiks līdz tam, kad es atgriezīšos! Ak, Zev!

Prometejs. Nepārdzīvojiet tik ļoti!

Teodora. Vispār jau tieši manam vīram Zevs uzticēja šo delikāto pienākumu – knābāt jums aknas. Bet viņš šodien jutās tāds kā nedaudz savārdzis. Tāpēc uzskatīja, ka man nenāks par ļaunu nedaudz izkustināt spārnus un izvicināt knābi.

Prometejs. Nu... ja jau jūs tik ļoti steidzaties... tad ķerieties tik pie darba!

Teodora (sagatavojas knābt, bet tad apstājas). Piedodiet – bet jūs vairāk izskatāties pēc Andromēdas, kas, gaidīdama pūķi, cer uz Perseju, nekā pēc Prometeja, kas ilgojas ar savām aknām pabarot ērgli!

Prometejs. Baidos, ka citu Prometeju jūs nekur neatradīsiet.

Teodora. Tā izskatās. Nu, kāda velna pēc jums vajadzēja pārvērsties par sievieti! Piedodiet – titāniju.

Prometejs. Mans domu gājiens bija pavisam vienkāršs – katram labi zināms, ka sieviete spēj izturēt nesalīdzināmi lielākas mokas nekā vīrietis. Titāni šai ziņā daudz neatšķiras. Lai es kā vīrietis tūkstošiem gadu tupētu piekalts pie šīs klints!... No tādas domas vien jau trakam jāķļūst. Un tad vēl ērglis, kurš katru dienu lido tev knābāt aknas! Nē – paldies! Bet kā sievietei man šādi pārbaudījumi ir tīrais sākums. Tāpēc es arī pārvērtos no titāna Prometeja par titāniju Prometeju. Vecais Protejs par polšu man palīdzēja. Jūs jau droši vien zināt, ka viņš ir meistars uz šitādiem te stiķiem.

Teodora. Jā... ļoti gudrs gājiens. Bet ko lai es tagad daru?

Prometejs. Kā – ko? To, kādēļ esat šurp atlidojusi: knābājiet man aknas!

Teodora. Jums viegli pateikt – knābājiet aknas! Bet es nespēju normāli strādāt situācijā, kad viss patiesībā ir pavisam citādi, nekā man tika apsoliīts!

Prometejs. Bet es taču esmu Prometejs! Vai saprotat – es!

Teodora. Nē, nesaprotu! Tāpēc, ka neredzu! Es neesmu nekāds filozofs, lai spētu saskatīt cauri sievietes miesai viņas vīrišķo būtību! Un tas mani traumē! No jūsu puses nebija godīgi tik kardināli mainīt ārējo veidolu! Ir milzu starpība, kam knābāt aknas – vīrietim vai sievietei! Vēl jo vairāk tāpēc, ka es esmu ērglis, nevis sieviete! Sieviete droši vien labprāt paknābātu aknas otrai sievietei, bet es to nespēju! Es izjūtu pret jums kā pret sievieti kaut ko līdzīgu solidaritātes jūtām! Vai spējat to saprast?

Prometejs. Spēju.

Teodora. Tad vērtieties atpakaļ par vīrieti! Esmu gatava aizšaut gan pēc Proteja, gan pēc polša!

Prometejs. Nē... kā vīrietis es nespēšu izturēt šīs mokas. Neņemiet ļaunā.

Teodora. Nu, protams – kārtējais vīriešu egoisms!

Prometejs. Kārtējā sieviešu neiejūtība!

2. SKATS

UZLIDO TEOFĪLS.

Teofīls. Man pietiek!

Teodora. Mīlais... ko tad tu te?

Teofīls. Neko! Atlidoju, lai pildītu Zeva uzlikto pienākumu!

Teodora. Kā? Bet tu taču juties tik slimš...

Teofīls. Muļķības! Slims es biju tad, kad piekritu palikt pie tiem nekrietneļiem!

Teodora. Kāpēc tu pameti bērnus?!

Teofīls. Bērnus?! Tie taču ir gatavie briesmoņi, nevis bērni!

Teodora. Ak, Zev! Kas ar viņiem noticis?

Teofīls. Ar viņiem? Protams, ka nekas! Kas gan var notikt ar bērniem! Viņi izārdīja visu ligzdu – tā, it kā tā būtu savīta no salmiem, nevis pamatīgiem platānas zariem, – un tagad izklaidējas, trenkādami pa klintīm varānus!

Teodora. Kā? Vai tad varāni dzīvo tik augstu klintīs?

Teofīls. Šķiet, ka dzīvo. Nu, ja arī līdz šim nav dzīvojuši, tad tagad dzīvos! Protams, tikai tik ilgi, kamēr tavi briesmoņi tos nenoknābās!

Teodora. Ak, Zev! Teofil! Kā tu vari tā runāt pats par saviem bērniem!

Teofīls. Nu... vīrietis jau nekad nevar būt drošs, ka bērni patiešām ir viņa.

Teodora. Bet tu taču neesi vīrietis! Tu esi ērglis!

Teofīls. Vēl jo vairāk tāpēc, dārgā Teodora, – vai tad tu neesi dzirdējusi par dzeguzēm?

Teodora. Bet Teofil! Vai tiešām tu pieļauj iespēju, ka dzeguzēni spētu izārdīt ērgļa ligzdu?

Teofīls. Nu... notiek jau visādi brīnumi.

Teodora. Jūs, vīrieši, pieļaujat brīnumu iespējamību vienmēr tur, kur jums tas ir izdevīgi!

Teofīls. Lūdzu, neaizmirsti, ka es neesmu vīrietis! Es esmu ērglis!

Teodora. Ak, nerunā – visi jūs esat vienā maisā bāžami – kā vīrieši, tā ērgļi!

Teofīls. Aizver knābi! Sieviete!

Teodora. Labi, labi, gudriniek! Es ceru, ka tu vismaz ligzdu salaboji?

Teofīls. Kāpēc lai es labotu to, ko kāds cits ir izārdījis?

Teodora. Ak, posts pār manu nabaga galvu! Par ko man tāds ciešanu mērs uzlikts! Un bērni! Mani nabaga bērni! Ja nu kāds varāns viņus nejauši ievaino! Lops tu esi, Teofil, nevis ērglis! Ja nevari ar bērniem tikt galā, tad knābā aknas un nepiesakies pie bērnu pieskatīšanas!

Teofīls. Tieši to es arī daru!

Teodora. Ak, mani bērniņi! Mani nabaga bērniņi! Turieties! Māmiņa jau traucas pie jums! (Aizlido.)

3. SKATS

Teofils (pamana Prometeju). O! Kāds patīkams pārsteigums!

Prometejs. Nesaprotu, ko jūs ar to domājat.

Teofils. Ieraudzīt pie klints piekaltu daiļu, pretoties nespējīgu sievieti, – kas gan vēl vairāk spētu iepriecēt vīrieša sirdi!

Prometejs. Jūs aizmirstat, ka neesat vīrietis, bet gan ērglis!

Teofils. Redzot jūs, esmu gatavs ne to vien aizmirst!

Prometejs. Es jums to neieteiktu.

Teofils. Kāpēc?

Prometejs. Tāpēc, ka jūsu pienākums ir knābāt man aknas, nevis sajūsmināties kā par sievieti, turklāt vēl daiļu un pretoties nespējīgu!

Teofils. Nu... tās aknas jau var knābāt dažādi...

Prometejs. Man tomēr labāk patiktu, ja jūs tās aknas knābātu tā, kā tas instrukcijā paredzēts, nevis tā, kā jūs varbūt iedomājaties!

Teofils. Starp citu! Nekādas precīzas instrukcijas jau šai sakarībā nav. Man tikai ir pavēlēts knābāt aknas... bet kā un no kuras puses – tā jau ir mana darīšana.

Prometejs. Tikai ņemiet vērā to, ka es esmu vīrietis!

Teofils. Piedodiet... bet es esmu pieradis ticēt savām acīm, nevis citu apgalvojumiem.

Prometejs. Pat, ja tā! Tad tā neesmu es, kurai jums kas jāknābā!

Teofils. Tiesa. Man ir uzdots knābāt nodevīgā titāna Prometeja aknas.

Prometejs. Tad ejiet meklēt savu Prometeju, bet mani atstājiet mierā!

Teofils. Nu jā. Vispirms es paknābāšu jūs... un tad došos knābāt Prometeju.

Prometejs. Patiešām idiots, nevis ērglis! Vai man atkal būtu no sākuma jāskaidro, ka es esmu Prometejs! Tātad vīrietis! Lai arī titāns! Par sievieti, lai arī titāniju, esmu pārvērties tikai tāpēc, lai vieglāk spētu izciest Zeva uzliktās mokas! Tātad pēc būtības es esmu vīrietis, lai arī pēc miesas – sieviete!

Teofils. Bet mani taču jūsu būtība absolūti neinteresē! Mani interesē tikai jūsu miesa!

Prometejs. Ak, Zev! Es nezināju, ka pederastija ir izplatīta arī starp ērgļiem!

Teofils. Kādas muļķības! Ērgļi ir ļoti normāli un veselīgi radījumi! Tieši no jūsu puses es jūtu patoloģisku piegājienu šim pasākumam! Kas tā par dīvainu iedomu – censties kādam ieskaidrot, ka nepārprotami sievišķīga būtne atbilst savam dzimumam tikai pēc ārējām pazīmēm, bet patiesībā esot vīrietis!

Prometejs. Bet manā gadījumā tā tas tiešām arī ir!

Teofils. Labi, bet tādā gadījumā jūs esat perversa, nevis es, kam jūs nezin kāpēc cenšaties to piešūt!

Prometejs. Es jums kategoriski nespēju piekrist! Ņemsim, piemēram, kaut vai Zevu...

Teofils. O, tas ir dziļi izvirtis tips, turklāt ar nepārprotami smagām novirzēm!

Prometejs. Uzmanieties – jūs runājat par valdību!

Teofils. Vai jums ir aizdomas, ka mūs kāds varētu noklausīties?

Prometejs. Ar šādu iespēju nabaga ierindas pilsoņiem vienmēr ir jārēķinās.

Teofīls. Galu galā – tas jau nav nekāds noslēpums – visi taču labi redzēja, kā viņš, pārvērties par mani, stiepa to daiļo jaunekli Ganimēdu, un ne jau tāpēc, ka grasiņās zēnam labu uzvedību mācīt!

Prometejs. Skatieties, ka jums nenorauj spārnus!

Teofīls. Ja noraus – staigāšu kājām! Bet padomājiet tikai par to, ko šis dievu un cilvēku valdnieks... par pašiem dieviem un cilvēkiem labāk nerunāsim... ko viņš kā vērsis izdarīja ar Eiropu un ko kā gulbis – ar Ledu!

Prometejs. Jā, protams, – ar abām viņš izdarīja vienu un to pašu, bet te nu jūs sapināties savos argumentos!

Teofīls. Es?... Sapinos?...

Prometejs. Vai tad neaptverat?

Teofīls. Nē...

Prometejs. Jūs taču saprotat, ka vērsis, kurš stājās zināmās attiecībās ar Eiropu, bija Zevs!

Teofīls. Protams, ka Zevs!

Prometejs. Un arī Ledas gulbis nebija gulbis!

Teofīls. Protams, – tas arī bija Zevs!

Prometejs. Tātad jūs to nenoliedzat?

Teofīls. Nekādā gadījumā! Pat, ja man norautu spārnus!

Prometejs. Tad kāpēc jūs atsakāties atzīt manu vīrišķo identitāti, ja es tikai uz paredzamo mocību laiku esmu pārvērtusies par sievieti?

Teofīls. Es varu atzīt tikai to... ka viss jūsu dzimums... sākot ar vājprātīgu ciema ubagu... un beidzot ar Zevu...

Prometejs. Spārnus... Piesargiet spārnus...

Teofīls. Velns ar visiem spārnem, ja jāmitinās tik patoloģiskā vidē! Un, protams, – Zeva tēvs – vecais Krons – nebija ne par matu labāks, jo rija savus bērnus kā ķēkša magoņmaizītes!

Prometejs. Nē... jūs tomēr paliksiet reiz bez spārnem...

Teofīls. Nekas – toties būšu no sirds izrunājies... Un jūs? Kāda velna pēc normālam vīrietim, lai arī viņš ir titāns, būtu jāpārvēršas par sievieti, lai kārdinātu nabaga ērgli? Vai varbūt jūs nespējat iedomāties, cik tagad esat iekārojama?

Prometejs. Manai pārvērtībai nebija nekādu seksuālu motīvu!

Teofīls. Bet rezultāts?

Prometejs. Man ir piespriesta aknu knābāšana, nevis izvarošana! Un šāda veida operācijā dzimumam nav izšķirošas nozīmes! Turklāt neizmirstiet, ka jūs esat ērglis, nevis vīrietis vai titāns, tāpēc jūsu iekāre ir absolūti perversa pat tad, ja es arī pēc būtības būtu sieviete! Jūs esat vēl patoloģiskāks nekā tie, kurus kritizējat!

Teofīls. Bet, ja nu mēs šo problēmu apskatām vēl dziļāk?

Prometejs. Kā jūs to domājat?

Teofīls. Vērsis tātad patiesībā bija Zevs, līdz ar to viņa tieksmēs pret Eiropu mēs neko pretdabisku konstatēt nevaram, – vai tā?

Prometejs. Jā, protams, jo Eiropa ir sieviete, bet Zevs – vīrietis, lai arī dievs.

Teofīls. Tāpēc vērsi mēs varam uzskatīt vienkārši par tādu kā masku spēli... tādu kā teātri, kur aktieris izpilda vērša lomu... patiesībā palikdams cilvēks... vai dievs...

Prometejs. Nu... varbūt var sacīt arī tā...

Teofīls. Ja mēs sakām citādi, tad atzīstam miesas prioritāti pār būtību un konstatējam, ka Eiropa tomēr stājās sakaros ar vērsi, bet Leda – ar gulbi, un nevis Zevu... Bet no šī secinājuma izriet, ka jūs tomēr esat sieviete, nevis vīrietis, titānija, nevis titāns, Prometeja, nevis Prometejs!

Prometejs. Nē, es kategoriski pastāvu uz to, ka esmu Prometejs!

Teofīls. Ļoti jauki! Tātad jūs, būdams Prometejs, šobrīd tēlojat sievietes lomu?

Prometejs. Priecājos, ka beidzot esam par to vienojušies!

Teofīls. Man arī prieks! Jo, attīstot šo loģiku tālāk – es esmu aktieris, kurš šai izrādē atveido ērgli Teofīlu, bet jūs – aktrise, kura šai pašā izrādē atveido Prometeju, kas savukārt atveido sievieti, – tātad pēc visdziļākās būtības es tomēr esmu vīrietis, nevis ērglis, bet tu – sieviete, nevis Prometejs!

Prometejs. Beidziet!... Teofil!... Tūlīt izbeidz!... Tēliem nav tiesību tik tālu aizdomāties!... Tā tu izjauksi šo izrādi!...

Teofīls. Nekādā gadījumā! Es tikai padarīšu to interesantāku! Cik ilgi publika var klausīties, kā ērglis ar Prometeju diskutē par abstraktām muļķībām! Normāls un veselīgs sekss skatītājiem patiks daudz labāk!

Prometejs. Teofil!... Es tevi lūdzu!... Tikai ne te!... Ja jau nu es tev tiešām tik ļoti patīku... tad pienāc vakarā... pēc izrādes...

Teofīls. Miļā! Vai tiešām tu nesaproti, ka es esmu aktieris! Teātris mani ir tiktāl samaitājis, ka bez publikas klātbūtnes es vairs ne uz ko neesmu spējīgs! Turklāt, tici, ka izrāde no tā patiešām necietīs, – jo, – ja jau Prometejs var būt sieviete, tad kāpēc lai ērglis nevarētu viņu izvarot? Turklāt šāds sods man šķiet humānāks nekā aknu knābāšana!

Prometejs. Nē!... Es iebilstu!... Palīgā!... Kur ir Zevs?!... Kur režisors?!... Kur skatās arodbiedrība?!... Ko dara valdība, ka neiejaucas?!... Vai tiešām neviens neredz, ka demokrātija ir pārvērtusies visatļautībā?!... Vismaz autortiesības taču varēja nākt palīgā!... Nepietiek ar to, ka tiek izvarots cienījams sengrieķu mīts!... Nepietiek ar to, ka tiek apgānīta Prometeja piemiņa!... Tagad tikšu apgānīta arī es!... Palīgā!...

4. SKATS

UZLIDO TEODORA.

Teodora. Teofil!... Kas te notiek?

Teofīls. Bet, Teodora – kāpēc tu neesi pie bērniem?

Prometejs. Acīmredzot tāpēc, ka viņa izdzirdēja manus palīgā saucienus!

Teodora. Ar bērniem viss ir kārtībā. Arī ligzdu es salaboju. Bet ko tu, sasodītais mērgli, te dari?!

Teofīls. Es? Tikai izpildu savu pienākumu! Pareizāk sakot – mēģinu to darīt... jo šis sasodītais Prometejs spārdās un kož... Man pat sāk likties, ka tas nav nekāds īstais Prometejs... Jo īstajam Prometejam vajadzētu cildeni paciest, ka viņam tiek knābātas aknas!

Prometejs. Es neesmu pārliecināta, ka jūs grasījāties man knābāt aknas!

Teofīls. Interesanti. Un kāpēc gan ne?

Prometejs. Tāpēc, ka jūs pats to zināt!

Teodora. Tam arī vairs nav nozīmes, Teofīl, – jo režisors lika Prometeja lomu pārņemt tev!

Teofīls. Man?... Kāds režisors?...

Teodora. Mūsu visu režisors – diženais Zevs! Viņš tomēr ir kategoriski pret to, ka Prometejs izcieš mokas kā sieviete. Tas neesot cildeni un tikai izraisot lieku jucekli. Prometejam viss jāizciešot kā vīrietim!

Teofīls. Bet kāpēc?... Nebija taču nemaz tik slikti!... Manuprāt, tas, ka Prometejs patiesībā ir sieviete... vai... nu labi... pieņemsim, ka viņš nolēma pārvērsties par sievieti... Manuprāt, tas bija ļoti interesanti... Tas bija neparasti... Es nesaprotu, kāpēc tagad pēkšņi Prometeja lomu vajadzētu uzņemt man?

Teodora. Tāpēc, Teofīl, ka mēs varam domāt, ko gribam, par priekšniecību un arī protestēt, cik gribam, bet, kamēr priekšniecība ir priekšniecība, mums tai jāklausa, ja nevēlamies zaudēt darbu vai pat vēl ko vairāk!

Prometejs. Un es? Vai tas nozīmē, ka es esmu palikusi bez lomas? Par ko? Vai man varbūt vajadzēja atļaut, lai šis nefīrais lops piepilda te uz skatuves savas zemiskās vēlmes?!

Teofīls. Jūs mani par lopu nesauksit! Es esmu Prometejs! Cēlākais no antīkajiem varoņiem! Neaizmirstiet, ka es ziedoju savas aknas uz cilvēces progresa altāra!

Prometejs. Nē, tu esi lops, kas izjauca labi iecerēto izrādi! Tu esi lops, kura dēļ es paliku bez lomas!

Teodora. Nomierinieties, mīļā – jums tiek piešķirta ērgļa loma!

Prometejs. Bet jūs?

Teodora. Es palieku savā lomā.

Teofīls. Ko tad tas nozīmē?!

Teodora. Tikai to, ka, pēc jaunās koncepcijas, tavas aknas knābās nevis viens, bet divi ērgļi!

Teofīls. Par ko?!

Teodora. Par to, ka tu nozagi dieviem uguni! (Knābj.)

Teofīls. Au!... Tur pilnīgi pietiktu ar vienu ērgli!

Prometejs. Par to, ka iemācīji cilvēkiem cept pīrādziņus! (Knābj.)

Teofīls. Au!... Bet pīrādziņu taču ir garšīgi!

Teodora. Par to, ka atļāvies kritizēt valdību! (Knābj.)

Teofīls. Au!... Bet šodien taču visi tikai ar to vien nodarbojas!

Prometejs. Par to, ka Žanna d'Arka tika sadedzināta uz sārta! (Knābj.)

Teofīls. Au!... Bet es taču to neizdarīju!

Teodora. Toties tas tika izdarīts ar tevis nozagto uguni! (Knābj.)

Prometejs. Un visas tās raganas, kas tika sadedzinātas! (Knābj.)

Teofīls. Au!... Redzu, ka vismaz divām tomēr ir izdevies izsprukt sveikā!
Abas. Tu vēl izrunāsies! (Turpina eksekūciju, tad aizlido.)

5. SKATS

Teofīls (pacel galvu). Līdz šim es to nesapratu... Biju pārliecināts, ka sievieti Dievs radījis tīri seksuālām vajadzībām... Bet nu es zinu... Dievs radīja sievieti... lai tā knābātu vīrietim aknas...

Beigas